

desmindre slap han ikke for at høre Per holde et af sine sædvanlige Foredrag om sit Værks nationale Betydning, og han sad tilsidst og gabede ganske ugenert bag sin velplejede Haand. Han fandt ham uudholdelig kedsommelig, og desuden ventede han Damebesøg. Foruden Artiklen om Per havde han nemlig i Dagsnummeret af Bladet ogsaa en lyrisk Lovprisning af en ung, henrivende Balletdame, der for Tiden optraadte i Cirkus, — og han ventede desaarsag nu den ham tilkommende Tribut. — — — — —

Da Per endelig var gaaet, og Dyhring traadte ind i sin Spisestue, hvortil Døren under Besøget var bleven lukket som af en usynlig Haand, gik han bagover af Forbavselse, . . . derhenne paa Stolen foran hans Opdækning sad Nanny Salomon med bredskygget, hvid Kniplingshat paa Hovedet og en halvfortæret Radise i Haanden. Hendes sædvanlige Følgeveninde, den lille Olga Davidsen, stod henne ved Vinduet, sprudrød af forlegen Munterhed.

»Hvad skal jeg opleve!« udbrød han og slog Hænderne sammen. »Maa jeg spørge, hvordan er dog de ærede Damer sluppet herind? Jeg har ikke hørt det ringe.«

»Hvorfor skulde vi ringe? Jeg har jo Deres Entrénøgle,« svarede Nanny med en Dristighed, der fik Veninden til formelig at snappe